

[Korsgaard.]

Jeg er ikke i Tvivl om, at man heroverfor vil sige, at Grunden hertil er den, at man ikke kan vide, hvad disse Love koster. Det er imidlertid, synes det mig, en ret daarlig Begrundelse, for saa nogenlunde kan man dog jugere det. Jeg konstaterer altsaa, at man inden for dette glimrende socialdemokratiske Styre ogsaa paa dette Punkt kommer væk fra til enhver Tid at skaffe de Midler, som man faktisk har Brug for.

Det er heller ikke uden Interesse i denne Forbindelse at minde om Taler, der har været holdt for ganske nylig, jeg tror sidst af den højtærede Handelsminister, som talte om, at visse Selskaber skal betale det, som nu engang skal til. Jeg kan daarligt tro, at den højtærede Handelsminister har meget Begreb om det, han taler om, naar han kommer med Udtalelser af den Art; for selv om man tog hele Overskuddet, er i Forhold til de Millionregninger, den nuværende Regering til enhver Tid er i Stand til at skrive, de Beløb, der staar til Raadighed, saa smaa; at de slet ikke vil slaa til.

Nej, hele Situationen giver Anledning til at spørge den højtærede Statsminister, som paa et tidligere Tidspunkt i Dag talte om, at man skulde have et andet Samfund, naar den højtærede Statsministers Parti fik Magten: Hvordan skal egentlig det Samfund se ud? Det er en Kendsgerning, at i Sverige har Socialdemokratiet Flertal i Folketinget; om det har det ogsaa i det, der svarer til Landstinget her, tør jeg ikke svare paa, men det er i hvert Fald meget nær ved at have det. Men trods det er det en Kendsgerning, at Socialdemokratiet har forenet sig med et vist Venstreparti i Sverige og altsaa aldeles ikke gaar ud i det nye Samfund, som man maatte antage, det var Meningen man skulde have. (*Afbrydelse: Til Sagen!*)

Det kan slet ikke undgaas, at dette nye Samfund faar den allerstørste Betydning med Hensyn til Skatteudskrivningen; derfor mener jeg, at det i allerhøjeste Grad er at bevæge sig omkring Sagen og ved Sagen, naar man oven i Købet benytter et statsministerielt Ord som Overgang til det. Jeg kan slet ikke forstaa, at man i den Side af Salen ikke synes, det er ganske glimrende, at jeg netop i saa høj Grad lægger Mærke til det i øvrigt meget ringe Indhold, der var i den højtærede Statsministers Tale. Nej, Samfundets Indretning og Skatterne, de to Ting vil altid komme til at hænge sammen næsten automatisk.

Jeg maa i denne Forbindelse ogsaa pege

paa at det ærede Medlem Hr. Aksel Larsen ved en tidligere Lejlighed har udtalt, at visse Klasser af Mennesker ikke havde noget at tabe ved en eller anden Forandring. Jeg vil heroverfor hævde, at det er en stor Misforstaaelse. Stort set er et Samfund altid en Helhed, og stort set vil det ogsaa levmæssigt være saadan, i hvert Fald saaledes som Tiderne efterhaanden har udviklet sig, at naar en hel Del tjener meget, vil alle have det nogenlunde godt. (*Oluf Pedersen:* Det hører man ikke meget til, det er modsat). Ærede Medlemmer siger, at det er modsat. Ja, en Modsætning kan blive for stor, og det har vi netop konstateret i det nuværende Samfund derigennem, at det nuværende Styre har tilvejebragt en Tilstand, som er af den Art, at visse Dele af Erhvervslevet har det efter Omstændighederne udmerket, andre, f. Eks. Landbruget, har det yderst slet; det er altsaa Resultatet af den Administration, som det nuværende Styre dog formentlig ganske afgørende maa bære Ansvaret for.

Altsaa, alt taget i Betragtning maa jeg hævde, at denne Tale om, at et nyt Samfund skulde skabe bedre Forhold, er kun Ord, man slynger ud; det er aldeles ikke Ord, som man i mindste Maade paa noget som helst Sted har gjort Forsøg paa at omsætte i Handling. Og derfor er det mit Haab, at saadanne løse Udtalelser, selv om de fremsættes af et Lands Statsminister, vil blive forstaaet af Befolkningen.

Formanden: Jeg gør Taleren opmærksom paa, at det drejer sig om et Skatteforslag, der angaar det nuværende Samfund.

Korsgaard: Det nuværende Samfund med dets Svagheder og dets Goder har altsaa vist, at endnu har det siddende Styre ikke formaaet at ødelægge Erhvervsforholdene i en saadan Grad, at det ikke endnu en kort Tid kan gaa an. Men jeg tror, man kan være fuldkommen sikker paa, at med den elendige økonomiske Ledelse, vi har, med dette Fata Morgana for Øje, at naar bare man havde et andet Samfund, kunde det blive bedre, kan det kun gaa til den daarlige Side, og det er mit oprigtige Haab, at skønt man smiler og tilsyneladende er saa glad, smiler Befolkningen ikke fuldt saa velvilligt, som man gør herinde, naar der siges et eller andet fra denne Talerstol, som man finder morsomt. Jeg tror, at Befolkningen forstaaer, jeg tror i hvert Fald, den snart vil komme til at forstaa, at det økonomiske Styre, vi har, kun kan føre til Landets Forarmelse, og jeg maa derfor oprigtigt